
Strašák

PROLOG

DRAČÍ OSTROV

OSTROV ZMEJ
SEVERNÍ LEDOVÝ OCEÁN
4. DUBNA, 05.00 HODIN

Letoun se hnál po rozjezdové dráze popoháněn zuřivou palbou z kulometu. Vznesl se s divokým zhoupnutím, z něhož se zvedal žaludek, a v prudkém stoupání odlétal nad nesmírnou rozlohu Severního ledového oceánu pokrytého ledem, který se táhl až k pólu.

Pilot letounu, šedesátiletý ruský vědec doktor Vasilij Ivanov, si dobře uvědomoval, že se daleko nedostane. Při vzletu si všiml dvou obojživelných protiletadlových prostředků Strela-1, malých obrněných transportérů s nábavbou tvořenou čtveřicí raketnic nabitých raketami země-vzduch typu 9M31. Obě vozidla rychle ujížděla po vzletové dráze a očividně se připravovala zaujmout palebné postavení.

Zbývalo mu zhruba půl minuty, než ho sundají z oblohy.

Ivanov letěl v ošklivé sovětské kraksně ze šedesátých let, obojživelném letounu Berijev Be-12. Před mnoha lety jako mladý rekrut sovětských sil protivzdušné obrany státu létal Ivanov přesně se stejným strojem, dokud si někdo nevšiml jeho vloh pro fyziku a nepřeveleli ho na velitelství speciální výzbroje. Když nedávno seděl v promrzlém nákladovém prostoru tohoto stroje, napadlo ho, že jsou si s Berijevem vlastně velice podobní. Stárnoucí tažní koně z minulé éry, kteří pořád ještě dřou: dávno zapomenuté letadlo sloužilo k přepravě dávno zapomenutých vědeckých skupin,

jako byla ta jeho, na dávno zapomenuté základny daleko na severu. Ivanov se cítil opravdu starý a jeho křovinatý knír ve stylu doktora Živaga byl den ode dne šedivější.

Nikdy by ho nenapadlo, že se ještě někdy bude muset posadit za knipl Berijeve, ale přilet jeho skupiny na ostrov dnes ráno vůbec neprobíhal podle plánu.

O deset minut dříve Berijev po celonočním letu z pevniny pomalu kroužil nad ostrovem Zmej, odlehlém kousku země trčícím z moře na polárním kruhu.

Ostrov Zmej čili Dračí ostrov, středně velký a napůl hornatý, podléhal kdysi v Sovětském svazu nejvyššímu stupni utajení, podobně jako výzkumná základna jaderných zbraní v uzavřeném městě Arzamas-16, kterému se dnes říká Sarov, nebo Státní vědecké centrum virologie a biotechnologie Vektor v Kolcevu u Novosibirsku. Teď mohutné stavby na ostrově nečinně odpočívaly a udržovaly je pouze pravidelně střídané nejnutenější osádky, jako byla ta Ivanovova z velitelství speciální výzbroje. Ivanova a dvanáct vojáků z oddílu SPECNAZ, kteří letěli v Berijevu s ním, čekala osmítýdenní služba při ostraze ostrova.

Když přiletěli, zdálo se všechno normální.

Zima pomalu ustupovala, pláň Arktidy po několika měsících znovu ozářilo slunce a led na moři kolem Dračího ostrova se začal lámat. Obrovská rozloha zamrzlého oceánu táhnoucí se k severnímu pólu připomínala tabuli kouřového skla, do níž někdo udeřil kladivem – led byl narušen tisíci prasklin klikatících se do všech směrů.

Ale zima se ještě nevzdávala vlády. Komplex na Dračím ostrově zůstával pokrytý nevysokou vrstvou sněhu.

I tak vypadal úžasně.

Ohromující ústřední věž základny i po třiceti letech od vybudování působila velmi futuristicky. Byla vysoká jako dvacetipodlažní dům a připomínala létající talíř uložený na jediném mohutném betonovém sloupu. Z horní plochy disku vybíhaly dvě štíhlé věžičky a vedle nich trůnilo zasklené velitelské stanoviště.

Věžovitá stavba se tyčila nad ostrovem jako nějaký maják kosmického věku. Na východ od ní se hrbily dva obrovské plynové výdechy, v nichž

byly instalovány i vývody komínů. Zatímco z konstrukce věže vyzařovala elegance a technická dokonalost, výdechy nevyjadřovaly nic než brutální sílu a moc. Měly stejný tvar jako chladicí věže atomových elektráren, avšak byly dvakrát tak velké.

Kdysi obrovská základna vykazovala zřetelné známky toho, že ji obývá jenom nejnutenější osádka; na různých místech zde zářily jenom jednotlivé izolované ostrůvky osvětlených oken – v kancelářích, strážnicích i v diskové části věže.

Ostrov ovšem zároveň mohl sloužit jako pevnost. Zdejší základna měla vysoký obranný potenciál jednak díky své konstrukci, ale také zásluhou terénu, v němž se nacházela; nevelká jednotka jako ta Ivanovova by ji dokázala bránit proti každému útoku. K obsazení Dračího ostrova by bylo zapotřebí menší armády.

Když se letadlo blížilo k ostrovu a přelétalo nad ním, Ivanov si ze svého sedadla v nákladovém prostoru všiml, že z mohutných výdechů vytrvale stoupá proud chvějivého plynu, zvedá se k obloze a potom jej vítr odnáší k jihu. To bylo zvláštní, ale neznamenalo to žádný důvod ke znepokojení – nejspíš zrovna Kotského skupina vypouští přebytek páry z geotermálního systému.

Když letadlo dosedlo na ostrovní přistávací dráhu, muži z Ivanovova týmu SPECNAZ vystoupili z letounu a vydali se k hangáru, před nímž stál sám Kotskij a mával na ně. Ivanov se zdržel v Berijevu a s ním ještě jeden mladý voják, který doktorovi pomáhal vyložit nové optické komunikační zařízení na bázi laseru zvané Samovar-6, jež s sebou Ivanov přivezl.

Toto malé zdržení jim zachránilo život.

Ivanovovi muži z oddílu SPECNAZ kráčeli přes letištní plochu k hangáru, a když zcela nekrytí a nic netušící došli do poloviny cesty, skosila je palba z automatických zbraní neviditelných útočníků, kteří na ně očividně v skrytu číhali.

Ivanov se vrhl do pilotního sedadla Berijeva a chvatně si připomínal dávné zkušenosti – dal motorům plný plyn a maximální rychlostí přechal z Dračího ostrova. Zapnul palubní vysílačku. Ruský křičel do mikrofonu: „Volám velitelství! Zde Pozorovatel Dvě!“

Do uší se mu zaryla hlasitá změt elektronických zvuků.

Satelitní spojení bylo silně rušeno.

Pokusil se navázat spojení pozemním systémem. Také to nešlo. Stejný problém.

Ivanov supěl jako lokomotiva. Sáhl na sedadlo vedle sebe a rozbil zcela nový speciální komunikační přístroj Samovar, který měl sloužit na Dračím ostrově. Byl sestrojen k zajištění bezpečného kontaktu se satelitní stanicí nikoli rádiovými vlnami, ale přímým paprskem laseru. Jeho specifickým účelem bylo odolávat běžným způsobům rušení.

Položil tento dokonalý přístroj na palubní desku tak, aby laserový zářič směřoval k obloze, a zapojil ho.

„Volám základnu na velitelství! Zde Pozorovatel Dvě! Ozvěte se!“ volal do mikrofonu.

Za okamžik přišla odpověď.

„Pozorovateli Dvě, zde velitelství. Šifrovací protokoly pro systém Samovar-6 ještě nejsou v plném provozu. Toto vysílání by mohlo být zjištěno...“

„Na tom nezáleží! Někdo obsadil Dračí ostrov! Čekali tam na nás a sotva moje jednotka vystoupila z letadla na rozjezdovou plochu, zaútočili na ni. Rozstříleli je na kusy! Mně se podařilo odstartovat a teď po mně budou střílet...“

Při těch slovech si Ivanov znovu všiml sloupů chvějivého plynu stoupajícího z obrovských výdechů a krev mu ztuhla v žilách.

Matko Sedmibolestná! pomyslel si.

„Základno,“ řekl. „Provedte sken UV-4 atmosféry nad Drakem. Ať už se tam usadil, kdo chtěl, zdá se, že nastartoval atmosférické zařízení.“

„Co že udělali?“

„Vidím, že z obou výdechů stoupají sloupy plynu.“

„Pane na nebi!“

Ivanov by mluvil ještě dál, ale v té chvíli byl Berijev zasažen zezadu raketou 9M31, vypálenou z jedné Streljy. Celá ocasní část starého letounu se v okamžiku rozpadla a zbytek stroje se řítit dolů.

Po několika vteřinách dopadl Berijev na mořský led. Nikdo z velitelství speciální výzbroje o Vasiliji Ivanovovi už nikdy neslyšel.

Jeho nouzové volání spojovacímu velitelství ruské armády nicméně přece jen odposlechl někdo další: špionážní satelit KH-12 „Improved Crystal“, provozovaný americkým Národním průzkumným úřadem. Zpráva byla uložena a dekodována automatickým systémem v souladu se standardními protokoly, podle nichž byly ruské vojenské relace monitorovány neustále; když se však v jediné zprávě objevila klíčová slova *Drak*, *sken UV-4* a *atmosférické zařízení*, byla zpráva okamžitě předána nejvyššímu velení v Pentagonu.

KONFERENČNÍ MÍSTNOST BÍLÉHO DOMU
WASHINGTON, D. C.

**3. DUBNA, 16.45 HODIN (O 45 MINUT POZDĚJI)
05.45 HODIN (4. DUBNA) NA DRAČÍM OSTROVĚ**

„Na tom nezáleží! Někdo obsadil Dračí ostrov!“

Hlas Vasilije Ivanova se rozléhal širokou podzemní místností. Ivanovova ruská slova překládal armádní tlumočnický do angličtiny.

Prezident Spojených států a jeho krizový štáb naslouchali v ledovém tichu.

„Čekali tam na nás, a sotva moje jednotka vystoupila z letadla na rozjezdovou plochu, zaútočili na ni. Rozstříleli je na kusy!“

Krizový štáb sestával z generálů a velících důstojníků armády, námořnictva, námořní pěchoty i letectva, prezidentova poradce pro otázky národní bezpečnosti a vysokých úředníků z Národního průzkumného úřadu (NRO), Ústřední zpravodajské služby (CIA) a Vojenské zpravodajské služby (DIA). Jedinou ženou v místnosti byla Alicia Gordonová, zástupkyně ředitele DIA.

„Mně se podařilo odstartovat a teď po mně budou střílet...“

Digitální přehrávač obsluhoval Lucas Bowling, mladý analytik z Národního průzkumného úřadu.

„Základno, proveďte sken UV-4 atmosféry nad Drakem. Ať už se tam usadil, kdo chtěl, zdá se, že nastartoval atmosférické zařízení.“

Bowling nahrávku zastavil.

„Co je to sken UV-4 a už jsme ho provedli?“ zeptal se generál zastupující armádní složku.

Odpověděl mu poradce prezidenta pro otázky národní bezpečnosti, někdejší čtyřhvězdičkový generál námořní pěchoty Donald Harris. „UV-4 je oblast světelného spektra neviditelná pro lidské oko, čtvrtý stupeň ultrafialového záření.“

„Sken mám tady, pane,“ ozval se Bowling a podíval se po prezidentovi. „Jestli ale dovolíte, ještě než vám ho ukážu, bylo by vhodné vrátit se kousek zpět. Když jsme dostali záznam relace, provedl NRO kontrolu všech

našich satelitních snímků arktické oblasti za poslední dva měsíce ve spektru UV-4. Tohle je snímek složený ze skenů pořízených šesti multispektrálními průzkumnými satelity IMINT a zobrazuje vrchní část severní polokoule ve spektru UV-4 tak, jak vypadala před šesti týdny.“

Na obrazovce se objevil satelitní záběr:

Ukazoval severní polokouli tak, jak byla viditelná z místa nad severním pólem, a zobrazoval Severní ledový oceán a větší skupiny ostrovů – Špicberky, Zemi Františka Josefa a Severnuju zemi – a také Evropu, Rusko, Čínu, Japonsko, severní Pacifik a konečně i Spojené státy a Kanadu.

Nepříliš zřetelným prvkem obrazu byl hustý černý oblak, připomínající dým, stoupající z drobného ostrova. Ve skutečnosti byl oblak průhledný, ale přes UV filtr se zdál černý.

Kouřový chochol vycházel z bodu označeného názvem Dračí ostrov.

Bowling pokračoval v komentáři: „Jak jsem říkal, tento záběr je starý šest týdnů. Ukazuje nepříliš velkou stopu plynové matérie vystupující ze starého sovětského komplexu na vývoj zbraní v Severním ledovém oceánu, který se označuje jako ostrov Zmej čili Dračí ostrov.“

„Připomíná to mrak popela z islandské sopky, který před nějakou dobou zastavil leteckou dopravu,“ řekl zástupce armády.

Bowling přikývl. „Chování mraku v atmosféře je velmi podobné, ale jeho složení je jiné. Mrak ze sopky se skládal z prachových částic tvořených sopečnou horninou. Tento mrak tvoří velmi jemný plyn, který se šíří v dolních a středních vrstvách atmosféry.“

Je tak jemný, že kdyby ho sledoval nevytrénovaný pozorovatel, připadal by mu jako vlnící se horký vzduch. Ale jak vidíte, v ultrafialovém spektru je zřetelně viditelný. To proto, že jde o látku odvozenou od triethylboranu, který se označuje zkratkou TEB. Sovětští vědci v sedmdesátých a osmdesátých letech hodně experimentovali s TEB a jeho deriváty.“

„Co to je, ten TEB? Není to snad otravný plyn, nebo ano?“ zeptal se admirál zastupující námořní síly.

„Ne, není to jed. Je to něco mnohem horšího,“ odpověděl generál od leectva. „Je to velmi hořlavá výbušná směs, která se obvykle skladuje v pevném stavu. V zásadě je to raketové palivo. My je používáme taky. TEB je samozápalná sloučenina, která sloužila jako pevné palivo v náporových motorech, jaké měl například SR-71 Blackbird. Ve směsi s triethylalumiem se jí používalo k zážehu motorů raket Saturn-V.“

„Jde o jednu z nejhořlavějších látek, jakou lidstvo zná,“ dodal poradce prezidenta pro otázky národní bezpečnosti. „Hoří jasným, velmi horkým a intenzivním plamenem.“

Pak se obrátil na představitele DIA a CIA. „Měl jsem ale za to, že TEB v tekutém stavu a jeho sloučeniny zůstávají stabilní, pokud jsou skladovány v tancích s hexanem, a myslím jsem, že ho Rusové i tímto způsobem uchovávají.“

„To ano,“ přikývla zástupkyně ředitele DIA. „Mají ho na podobných základnách, jako je ta na Dračím ostrově. Tahle základna je ale jiná, zvláštní. Pokud jsou údaje z našich zpravodajských zdrojů správné, byl to během osmdesátých let hotový dům hrůzy – přísně utajované zařízení, kde si sovětské vědci doslova mohli dělat, co chtěli. A podařilo se jim tam vyprodukovat některé dost odporné věci. Experimentální elektromagnetické zbraně, brouky živící se lidským masem, molekulární kyseliny, explozivní plazmu, zvláštní jaderné zbraně a hypertoxické jedy.“

Během posledních let před koncem studené války se Drak kromě jiného stal centrem výzkumů žíravých plynů existujících v atmosféře Venuše, které jsou vysoce toxické a které Sověti dopravili na Zemi ve dvou sondách *Venera*. Má se za to, že se jim podařilo připravit směs některých ze smrtelně jedovatých venušských plynů s TEB.

Předpokládá se, že Sověti chtěli vytvořit kyselý déšť rozleptávající pokožku, podobný těm, jaké existují v atmosféře Venuše, a spustit jej nad Amerikou. Stačí se postarat o oblak TEB obohaceného o nějaký exotický plyn z Venuše, vypustit jej do tryskového proudění nad Pacifikem a při vhodném počasí spadne na Ameriku superhorký kyselý déšť leptající kůži.

Ani umístění základny na Draku není náhodné: ostrov se nachází na vršku zeměkoule, odkud vychází spirálovitě vanoucí prudké větry, kterým říkáme tryskové proudění. Cokoli se dostane do vzduchu nad Drakem, to větry rychle odvanou nad Evropu, jižní Rusko, potom nad Čínu a Japonsko a přes Tichý oceán nad Ameriku. Je to podobné, jako když tryskové proudění odnášelo oblak vulkanického popela z Islandu nad Evropu. Věc má ale háček...“ Zástupkyně ředitele DIA se odmlčela.

Všichni v místnosti mlčky očekávali, čím bude pokračovat.